

Arrest

nr. 150 069 van 28 juli 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Filipijnse nationaliteit te zijn, op 30 januari 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat W. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Filipijnse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 16 september 1965.

Op 10 december 2007 dient de verzoekende partij een visumaanvraag in bij de Belgische ambassade te Manilla.

Op 19 februari 2008 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een visum. Op 1 juli 2008 wordt er te Wijnegem een aankomstverklaring opgesteld.

Op 14 juni 2012 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 17 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing heeft de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest van 16 september 2013 met nummer 109 770 wordt voormeld beroep verworpen.

Op 17 december 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Voormelde beslissing wordt op 30 januari 2013 aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Op 15 oktober 2013 dient de verzoekende partij tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 13 december 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de eerste bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.10.2013 werd ingediend door :

S., M. A. [...]

nationaliteit: Filipijnen

geboren te TABACO ALBAY PHILIPPINES op 16.09.1965 adres: [...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene stelt van juni 2008 in België te zijn. Zij werd op 01.07.2008 in het bezit gesteld van een aankomstverklaring met toelating in België tot 25.09.2008. Betrokkene wist aldus dat zij na deze datum het land diende te verlaten. Zij heeft nagelaten dit te doen en verbleef aldus doelbewust in illegaal verblijf. Op 18.06.2012 diende zij vervolgens een aanvraag 9bis in, welke op 17.12.2012 onontvankelijk werd verklaard. Er werd haar een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 30.01.2013. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

De elementen met betrekking tot de integratie behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Verder beweert betrokkene nog amper enig contact te hebben met haar land van herkomst en er geen belangen meer te hebben,. Deze gegevens worden niet gestaafd en kunnen dan ook niet weerhouden worden.

Betrokkene stelt geen familie meer te hebben in haar land van herkomst en legt ter staving hiervan de overlijdensaktes van haar ouders voor. Dit betekent echter niet dat betrokkene geen andere familieleden, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit in aanraking is geweest met politionele of gerechtelijke overheden dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

Diezelfde dag legt de gemachtigde de verzoekende partij eveneens een inreisverbod op, op grond van de volgende motivering:

“Aan mevrouw, die verklaart te heten:

*Naam, voornaam: S., M. A. [...]
geboortedatum: 16.09.1965
geboorteplaats: TABACO ALBAY PHILIPPINES
nationaliteit: Filipijnen*

wordt een inreisverbod voor 3 (drie) jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen¹, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Aan de betrokkene werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 30.01.2013.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd 17.12.2013, haar betekend op 30.01.2013.

Er wordt aan betrokkene een termijn van 3 jaar inreisverbod op het grondgebied gegeven daar de vreemdeling gedurende een lange periode zich in illegaal verblijf heeft genesteld.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in haar nota de volgende exceptie op:

“De verwerende partij heeft de eer op te merken dat verzoekster nalaat de samenhang aan te tonen tussen de twee bestreden beslissingen. De verwerende partij stelt vast dat het inreisverbod en de beslissing aangaande de regularisatieaanvraag geen verknochtheid vertonen daar zij beiden genomen werden op een afzonderlijke rechtsgrond. De vordering, voor zover zij ingesteld werd tegen de beslissing houdende het inreisverbod als tweede bestreden beslissing, is onontvankelijk.”

2.2. De Raad stelt vast dat de verwerende partij het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig heeft geacht om voor de aflevering van de bijlage 13sexies te wachten tot werd beslist over de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Door zo te handelen erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van de bijlage 13sexies, en een eventuele vernietiging van de beslissing dienaangaande derhalve evenzeer. Deze vaststelling volstaat om de verknochtheid tussen de verschillende aangevochten beslissingen aan te nemen.

2.3. De exceptie wordt verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. De verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.1.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

"Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980 bepaalt:

[...]

Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen. (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt:

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Eerste onderdeel van het middel:

De gemachtigde van de Staatssecretaris verklaarde het regularisatieverzoek van verzoekster onontvankelijk omdat de erin aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden zouden vormen welke haar toelaten de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te doen overeenkomstig artikel 9bis Vreemdelingenwet en dit in afwijking van de "gewone" procedure.

Bij lezing van de redenen waarop deze beslissing steunt, stelt verzoekster echter vast dat de gemachtigde van de Staatssecretaris het begrip "buitengewone omstandigheden" zoals bedoeld in artikel 9bis Vreemdelingenwet miskent.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat de elementen met betrekking tot de verblijfsduur en de integratie van verzoekster, die zij eveneens uitdrukkelijk aanvoerde als buitengewone omstandigheid, enkel betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag en derhalve niet behandeld worden in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek.

Volgens de gemachtigde van de Staatssecretaris behoren deze elementen dus uitsluitend tót de gegrondheid en worden zij niet behandeld in de fase van het onderzoek naar de buitengewone omstandigheden.

Nochtans kan een lang verblijf in België, wegens de gedurende die periode opgebouwde banden, onderzocht moeten worden, zowel vanuit oogpunt van de "buitengewone omstandigheden" als vanuit de vraag tót machtiging ten gronde (R.v.St. nr. 84.658 13 januari 2000).

Door de door verzoekster aangehaalde elementen van verblijf en integratie zondermeer af te wijzen als irrelevant ter beoordeling van het bestaan van buitengewone omstandigheden, wordt de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd.

Verzoekster meent te mogen verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State betreffende het begrip 'buitengewone omstandigheden' zoals bedoeld in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet:

Niet het onvoorziene of zeldzame karakter van de feiten dient aangetoond te worden, maar veeleer dat een aanvraag in het buitenland', alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor de betrokkene. (R.v.St. nr. 60 962 11 iuli 1996 TVR, 1997, 385)

Door de Dienst Vreemdelingenzaken dient een afweging gemaakt te worden van de belangen van enerzijds de betrokken aanvrager en anderzijds de Belgische Staat, teneinde het evenredigheidsbeginsel te respecteren (R.v.St. nr. 58.969, 1 april 1996, TVR, 1997; 29).

Uit de bestreden beslissing blijkt immers ni et dat deze elementen effectief werden onderzocht in het kader van de beoordeling van de "buitengewone omstandigheden" en de ontvankelijkheid van het verzoek.

Ter zake dient een duidelijk onderscheid worden gemaakt tussen enerzijds het onvoldoende of "te licht" bevinden van de elementen van integratie om deze te aanvaarden als buitengewone omstandigheden, en hetgeen een effectief onderzoek van deze elementen impliceert, en anderzijds het niet onderzoeken van dergelijke elementen vanuit de motivering dat zij enkel relevant zijn voor een onderzoek ten gronde van de regularisatieaanvraag.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt zeer duidelijk dat de gemachtigde van de Staatssecretaris zich tot het laatste heeft beperkt, hetgeen een schending uitmaakt van artikel 9bis Vreemdelingenwet en het daarin vervatte begrip van de buitengewone omstandigheden. Minstens wordt de bestreden beslissing op deze wijze niet afdoende gemotiveerd.

Het dient eveneens te worden opgemerkt dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen definitie bevat van het begrip "buitengewone omstandigheden" noch een omschrijving of opsomming geeft van de elementen die tot de "gegrondheid" zouden behoren.

Nergens wordt door artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gesteld dat aangevoerde elementen van integratie (uitsluitend) tot de gegrondheid van de aanvraag zouden behoren en derhalve niet dienen te worden onderzocht in het licht van de buitengewone omstandigheden.

Integendeel somt artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in §2 een aantal elementen op die niet als buitengewone omstandigheid kunnen worden aanvaard.

De verblijfsduur en integratie zijn niet in dit lijstje opgenomen, zodat het duidelijk is dat de wetgever deze elementen niet a priori als mogelijke buitengewone omstandigheden heeft willen uitsluiten.

Door derhalve verzoeksters verblijf in België, haar integratie en de in België opgebouwde banden principieel niet in aanmerking te nemen, voegt de gemachtigde van de Staatssecretaris voorwaarden toe aan de wet en wordt artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geschonden.

Ondertussen verblijft verzoekster reeds geruime tijd in België hetgeen een te lange termijn is om haar alsnog te verplichten naar haar land van herkomst terug te keren en aldaar desgevallend een aanvraag tót verblijfsmachtiging in te dienen bij de Belgische diplomatieke post.

Bovendien heeft verzoekster zich intussen in België gevestigd en is zij hier volkomen geïntegreerd zodat er sprake is van een duurzame lokale verankering en tal van sociale bindingen.

Verzoekster heeft al haar belangen in België en heeft amper nog enig contact met haar land van herkomst, zodat zij inmiddels België als haar thuisland is gaan beschouwen.

Redelijkerwijze kan van verzoekster niet verwacht worden dat zij zich opnieuw elders zou gaan vestigen, precies omdat zij hetzij op een (tijdelijk) officiële manier, hetzij op een officieuze maar in de praktijk gedoogde manier in België heeft verbleven gedurende een ruime periode, dit overigens zonder ooit in aanraking te zijn geweest met de politionele of gerechtelijke overheden of zonder iemand op enigerlei wijze last te bezorgen.

Waar verzoekster haar hebben en houden zou dienen achter te laten, haar bindingen met België zou moeten doorknippen en de hoger vermelde elementen van moeizaam opgebouwde integratie zou verliezen, zou dit een onevenredigheid betekenen tussen de belangen van verzoekster en het door haar geleden nadeel enerzijds en de belangen van de Belgische Staat anderzijds.

In dezelfde zin en om dezelfde redenen kan men stellen dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een verblijfsmachtiging aan te vragen, van verzoekster een buitengewone inspanning zou

vragen, zodat zij in de voorwaarden verkeert om de machtiging tot verblijf in België aan te vragen met toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing schendt derhalve artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, alsmede de formele en materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel, zodat zij dient te worden vernietigd.

Tweede onderdeel van het middel:

Bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag van verzoekster en van de buitengewone omstandigheden, wordt slechts verwezen naar enkele van de argumenten die verzoekster uitdrukkelijk aanhaalde ter staving van de ontvankelijkheid van haar aanvraag.

Zo stelde verzoekster niet enkel dat een terugkeer naar haar land van herkomst een onoverkomelijk nadeel zou betekenen, doch eveneens dat dit (minstens) een buitengewone inspanning van haar zou vergen, en waarbij zij deze stelling ook toelichtte.

Verzoekster verwees ook expliciet in het kader van de ontvankelijkheid van haar aanvraag naar de onevenredigheid die een terugkeer om de aanvraag in de Filippijnen in te dienen zou betekenen tussen de belangen van verzoekster en het door haar geleden nadeel enerzijds en de belangen van de Belgische Staat anderzijds.

Op deze argumenten wordt in de bestreden beslissing niet geantwoord, noch expliciet, noch impliciet.

Door niet te antwoorden op een aantal duidelijke en pertinente argumenten van verzoekster wordt de bestreden beslissing niet op behoorlijke wijze gemotiveerd, nu zij verzoekster niet in staat stelt te begrijpen waarom haar aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

Uit de bestreden beslissing kan evenmin worden afgeleid of de gemachtigde van de Staatssecretaris al dan niet kennis heeft genomen van deze onbeantwoorde argumenten, zodat ook het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

De bestreden beslissing dient derhalve te worden vernietigd.”

3.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“Zij betoogt dat het begrip buitengewone omstandigheid door de verwerende partij wordt miskend. Het is volgens haar voldoende dat het zou gaan om een buitengewone inspanning om een aanvraag in het buitenland in te dienen. De elementen van langdurig verblijf en integratie zouden niet enkel tót de gegrondheid behoren daar dit uit geen enkele wetsbepaling zou blijken. Zij stelt dat zij reeds geruime tijd in België verblijft, wat te lang zou zijn om haar als nog te verplichten naar het herkomstland terug te keren. Zij stelt in België gevestigd te zijn en dat er sprake is van duurzame lokale verankering daar al haar belangen zich hier bevinden en zij amper nog contact zou hebben met haar herkomstland. Zij geeft aan zich in haar aanvraag beroepen te hebben op de onevenredigheid die een terugkeer naar de Filippijnen zou betekenen tussen haar belangen en het geleden nadeel enerzijds en de belangen van de Belgische Staat anderzijds en verwijt de verwerende partij hierop niet te zijn ingegaan.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard, daar verzoekster niet heeft aangetoond dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

De elementen met betrekking tot de integratie en langdurig verblijf van verzoekster, het voorwerp kunnen uitmaken van een onderzoek in de zin van artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet, doch zijn geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing.

“Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekommen, ernstige ziekte enz ... Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).” (RW, arrest nr. 104 292 van 31 mei 2013)

De motivering volgens de welke de verblijfstermijn en integratie niet als buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, kunnen worden weerhouden is in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers: “dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)”. (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 105 846 van 25 juni 2013, <http://www.rvv-cce.be/>) Er

kan dan ook niet geconcludeerd worden dat de wijze waarop de verwerende partij het ingeroepen langdurig verblijf en de integratie van verzoekster apprecieerde, kennelijk onredelijk is.

"(...)Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend, aldus de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3). (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 112.267 d.d. 21 oktober 2013)

Verzoekster is de mening toegedaan dat van haar niet verwacht kon worden het grondgebied te verlaten en terug te keren naar de Filipijnen. Het komt echter aan verzoekster toe om aan te tonen welke de elementen zijn die haar verhinderen om haar aanvraag om machtiging t t verblijf in haar herkomstland in te dienen. De loutere bewering dat het van haar niet verwacht kan worden en dat het een buitengewone inspanning zou betekenen, volstaat geenszins. Waar zij stelt dat de verwerende partij geen rekening heeft gehouden met de disproportionaliteit, dient gewezen te worden op het feit dat uitdrukkelijk gesteld werd dat verzoekster slechts in het bezit was van een aankomstverklaring met toelating in België t t 25 september 2008 en dat zij wist dat zij toen het land diende te verlaten, doch dat zij de voorkeur gaf aan illegaal verblijf. Het feit dat zij langdurig in België verbleven zou hebben, is te wijten aan het feit dat zij zelf geen gevolg gaf aan de wettelijke plicht om het grondgebied te verlaten en kan derhalve niet in haar voordeel weerhouden worden. Tenslotte betwist zij niet dat zij niet kan aantonen dat zij geen andere familieleden, vrienden of kennissen meer zou hebben in haar herkomstland.

Het eerste middel is niet ernstig."

3.1.3.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gesteld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard. De eerste bestreden beslissing omvat eveneens een motivering in feite. Zo wordt in de beslissing ingegaan op de verschillende door de verzoekende partij ingeroepen elementen en toegelicht waarom deze niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid. De motivering van de eerste bestreden beslissing is pertinent en draagkrachtig en stelt de verzoekende partij in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). De verzoekende partij kan daarenboven niet stellen geen kennis te hebben van de motieven die aan de basis liggen van de eerste bestreden beslissing, aangezien zij deze motieven uitgebreid bespreekt en betwist in haar verzoekschrift. Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

In de mate dat de verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Met de thans bestreden beslissing wordt de aanvraag van de verzoekende partij om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet beoordeeld.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd. De verzoekende partij stelt terecht dat een buitengewone omstandigheid niet hetzelfde is als overmacht en het geen vereiste is dat de buitengewone omstandigheid onvoorzienbaar is. De bestreden beslissing stelt dit evenwel niet.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet vanuit het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van herkomst, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat.

De eerste bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of de verzoekende partij afdoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit haar land van herkomst of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

De verzoekende partij geeft aan dat de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, en met name het hierin vervatte begrip 'buitengewone omstandigheden', heeft miskend door te oordelen dat de elementen van integratie uitsluitend tot de gegrondheid van de aanvraag behoren en niet moeten worden behandeld in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag. Zij geeft hierbij aan dat deze elementen evengoed als buitengewone omstandigheden dienen te kunnen worden aangevoerd en als dusdanig dienen te worden beoordeeld, hetgeen *in casu* niet geschiedde.

De Raad merkt in dit verband op dat de ontvankelijkheidsfase in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet erop is gericht na te gaan of de vreemdeling bepaalde omstandigheden kan aantonen die hem beletten zijn verblijfsaanvraag in te dienen via de reguliere procedure, met name vanuit het land van herkomst. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij rekening hield met de door de verzoekende partij in haar verblijfsaanvraag aangehaalde elementen van integratie in België, doch oordeelde dat deze reeds betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag en aldus op zich niet verantwoord zijn waarom de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. Er blijkt niet dat de verwerende partij op dit punt niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens. Voormelde motivering kan *in casu* verder ook niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd. Zo merkt de Raad op dat deze motivering in overeenstemming is met de vaste rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers "*dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend*" (RvS 9 december 2009, nr. 198.769; zie ook RvS 4 december 2014, nr. 10.943 (c)). Slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kan integratie als buitengewone omstandigheid worden aanvaard, met name wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang, waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. De verzoekende partij toont niet aan dat ze door haar terugkeer naar haar land van herkomst engagementen van algemeen belang zou verbreken.

De verzoekende partij lijkt aan te geven dat de verwerende partij middels haar motivering op algemene wijze zou uitsluiten dat elementen van integratie buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken, nu zij deze als irrelevant zou beschouwen, terwijl deze wel degelijk nader hadden moeten worden onderzocht omdat niet kan worden uitgesloten dat uit de elementen die worden aangebracht ter staving van een goede integratie in België in bepaalde gevallen ook kan worden afgeleid dat het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in zijn land van herkomst.

Uit de bestreden beslissing volgt evenwel niet dat de verwerende partij stelt dat geen enkel element betreffende de integratie van aard kan zijn tevens een buitengewone omstandigheid uit te maken, of poneert dat deze in alle gevallen irrelevant zouden zijn, doch enkel dat de elementen van integratie waarvan melding werd gemaakt in de aanvraag op zich de gegrondheid van de aanvraag betreffen en nog niet vermogen de buitengewone omstandigheden aan te tonen. Dit standpunt is *in casu* niet kennelijk onredelijk en aldus overschrijdt de verwerende partij haar appreciatiebevoegdheid niet. De Raad kan in dit verband zo ook enkel vaststellen dat de verzoekende partij in haar aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet op een begrijpelijke wijze heeft uiteengezet waarom zij van oordeel was dat de door haar aangehaalde elementen van integratie op enigerlei wijze een belemmering vormden om een beroep te doen op de reguliere procedure. Van de verwerende partij kon derhalve niet worden verwacht dat zij zou onderzoeken en motiveren waarom de betreffende elementen van integratie voor de verzoekende partij geen hinderpaal vormden om een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen via de reguliere procedure. De verwijzing van de verzoekende partij naar rechtspraak van de Raad van State van een eerdere datum doet geen afbreuk aan de duidelijke bewoordingen van het hierboven citeerde arrest en de verzoekende partij blijft ook in gebreke concreet aannemelijk te maken dat in de rechtspraak waarnaar zij verwijst een gelijkaardige situatie voorlag. Aldus blijkt niet dat deze verwijzing dienstig is.

Het feit dat in artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalde elementen worden opgesomd die niet kunnen worden aanvaard als bewijs van buitengewone omstandigheden, impliceert niet dat de verwerende partij een voorwaarde aan de wet zou toevoegen wanneer zij van oordeel is dat een element – dat niet werd opgenomen in artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet – niet kan verantwoorden waarom de aanvraag in België kan worden ingediend en dus niet als buitengewone

omstandigheid kan worden aanvaard. Hier anders over oordelen, zou betekenen dat de verwerende partij alle aangehaalde elementen die niet zijn opgenomen in artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet dient te aanvaarden als buitengewone omstandigheden, wat geen steun vindt in artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet. Zoals de verzoekende partij zelf in haar verzoekschrift terecht aanhaalt, betreffen buitengewone omstandigheden zoals bedoeld in artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet omstandigheden die verklaren waarom het zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Uit een lezing van artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet blijkt dat de hierin opgenomen elementen – ten eerste elementen die reeds werden aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag, tenzij deze om een reden niet door de asielinstanties werden onderzocht, ten tweede elementen die hadden moeten worden opgeworpen tijdens de asielaanvraag omdat ze dan al bestonden en gekend waren, ten derde elementen die reeds werden ingeroepen bij een vorige aanvraag om verblijfsmachtiging en ten slotte elementen die reeds in het kader van een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet werden ingeroepen – geen uitstaans hebben met omstandigheden die verklaren waarom het zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post, doch er veeleer op gericht zijn bepaalde elementen die reeds aan een onderzoek zijn onderworpen – of hadden kunnen zijn onderworpen indien zij tijdig werden opgeworpen – niet nogmaals te moeten onderzoeken. Deze lezing van artikel 9bis, §2 van de Vreemdelingenwet vindt tevens steun in de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, waarin als volgt werd gesteld: *“Verder is het ook de betrachting om opeenvolgende procedures die door vreemdelingen op verschillende rechtsgronden worden opgestart, om toch maar een verblijfsvergunning te bekomen, op een juridisch verantwoorde wijze te ontmoedigen. Artikel 9 bis, § 2, nieuw, voorziet dan ook dat elementen die ingeroepen worden in het kader van artikel 9 bis, nieuw, van de wet, die reeds ingeroepen werden bij andere procedures, niet weerhouden zullen worden. Het gaat hierbij om elementen die aangehaald werden in het kader van de behandeling van een asielaanvraag om bescherming te krijgen op grond van de Conventie van Genève, of om de subsidiaire beschermingsstatus te krijgen en die verworpen werden. Uiteraard spreekt het voor zich dat elementen die aangehaald werden in het kader van een asielaanvraag, maar wijzen op een zekere band met België of die niet weerhouden werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève of aan de criteria die voorzien zijn met betrekking tot de subsidiaire bescherming, eventueel wel weerhouden kunnen worden in het kader van een behandeling van een aanvraag die ingediend wordt op grond van artikel 9bis, nieuw van de wet. Hetzelfde geldt voor elementen waarover de asielinstanties niet bevoegd zijn te oordelen: een vreemdeling die ernstig ziek is, kan dan wel beantwoorden aan de criteria voorzien in het kader van subsidiaire bescherming, maar zijn asielaanvraag zal verworpen worden door de asielinstanties, aangezien de toepassing van artikel 9ter niet behoort tot hun bevoegdheidspakket. Verder zullen geen elementen weerhouden worden die reeds bekend waren op het ogenblik van de indiening van een asielaanvraag, maar die men om één of ander reden niet heeft ingeroepen.”* (Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33-34). De interpretatie die de verzoekende partij geeft aan artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vindt derhalve geen steun in de bewoordingen van deze wetsbepaling. Evenmin blijkt dat deze interpretatie in lijn ligt met de bedoeling van de wetgever zoals volgt uit de hierboven weergegeven passage van de memorie van toelichting.

Het feit dat een vreemdeling een aanvraag om machtiging tot verblijf moet indienen via de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post in het buitenland impliceert ook geenszins dat zijn of haar banden met België teloorgaan of dat gegevens die wijzen op een integratie plotseling niet langer zouden bestaan. Noch in haar aanvraag noch in het thans onderzochte middel brengt de verzoekende partij concrete elementen aan die erop kunnen wijzen dat de verplichting om de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen tot gevolg zal hebben dat haar banden met België of haar integratie-inspanningen tenietgaan. Enige onevenredigheid op deze grond kan dan ook niet worden aangenomen. De verzoekende partij herhaalt vervolgens andermaal dat zij amper nog contact heeft met haar land van herkomst. De verwerende partij gaf in de bestreden beslissing evenwel aan dat zij van deze bewering geen bewijzen kan voorleggen. Voorts wees de verwerende partij erop dat de verzoekende partij weliswaar de overlijdensakte van haar ouders voorlegt, maar niet aantoonde dat ze geen andere familieleden, vrienden of kennissen zou hebben in haar land van herkomst.

Door zich thans opnieuw te beperken tot een algemene bewering in dit verband toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij kennelijk onredelijk handelde waar zij een loutere bewering dat de verzoekende partij niets of niemand meer heeft in het land van herkomst niet weerhield als buitengewone omstandigheid.

De uiteenzetting van de verzoekende partij laat niet toe te besluiten dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 74/11 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel als van de het evenredigheidsbeginsel.

2.2.1. De verzoekende partij licht haar middel als volgt toe:

"Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dd. 15 december 1980 bepaalt:

[...]

Uit de inzake de formele motiveringsplicht aangehaalde wetteksten blijkt dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet tevens afdoende zijn.

De in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tót doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, doch die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden. (RvSt. 22 mei 1991, nr. 37043)

Het is derhalve een vaststaand beginsel dat administratieve beslissingen niet enkel formeel gemotiveerd dienen te worden, doch ook dat deze motivering afdoende, duidelijk en zorgvuldig moet zijn.

Inzake de materiële motiveringplicht dient te worden gesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht echter wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tót haar besluit is gekomen. (cf. RvSt., 7 december 2001, nr. 101.624)

Inzake het zorgvuldigheidsbeginsel dient te worden opgemerkt:

"Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht." (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief Recht Leuven, Acco, 1990, 31)

Volgens vaststaande rechtspraak legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding, hetgeen inhoudt dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. (cf. RvSt. 2 februari 2007, nr. 167.411, RvSt. 14 februari 2006, nr. 154.954)

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Op grond van het evenredigheidsbeginsel dient de administratieve overheid bij het opleggen van een inreisverbod en het bepalen van de duur ervan na te gaan of het inreisverbod evenredig is aan het ermee beoogde doel of de reden tot oplegging ervan.

Eerste onderdeel van het middel:

De gemachtigde van de Staatssecretaris legt met de tweede bestreden beslissing aan verzoekster een inreisverbod op van drie jaar.

Ter motivering hiervan wordt verwezen naar art. 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet en het feit dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van "17.12.2013".

In het dossier van verzoekster is er echter geen sprake van enig bevel om het grondgebied te verlaten van 17 december 2013.

Een bevel met deze datum werd nooit aan verzoekster betekend.

Het inreisverbod steunt derhalve op een onjuiste vaststelling van de feiten, nu het expliciet wordt opgelegd wegens het geen gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 17 december 2013, terwijl dit bevel niet bestaat, minstens nooit aan verzoekster werd betekend.

De tweede bestreden beslissing mist derhalve elke feitelijke grondslag.

Waar zij wordt gesteund op een foutieve vaststelling van de feiten, schendt zij eveneens het zorgvuldigheidsbeginsel.

Evenmin is de tweede bestreden beslissing op een afdoende en correcte wijze gemotiveerd, nu het bevel om het grondgebied te verlaten waarop zij wordt gesteund onbestaande is.

Tweede onderdeel van het middel:

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt ondermeer:

"(...) De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen: (...) "

Luidens deze bepaling kan in bepaalde gevallen bij een beslissing tot verwijdering dus ook een inreisverbod worden opgelegd.

In casu wordt er echter alleen maar een inreisverbod opgelegd, zonder dat er sprake is van een beslissing tot verwijdering n.a.v. de afwijzing van de regularisatie-aanvraag van verzoekster.

Weliswaar wordt verwezen naar een eerder bevel om het grondgebied te verlaten doch dit biedt geen afdoende basis om een inreisverbod op te leggen zonder nieuwe beslissing tot verwijdering.

Artikel 74/11 Vreemdelingenwet spreekt immers duidelijk over enerzijds de beslissing tot verwijdering die gepaard kan gaan met een inreisverbod, en anderzijds over een vroegere beslissing tot verwijdering die niet uitgevoerd werd (art. 74/11, § 1,2° Vw.).

In casu koppelt de gemachtigde van de Staatssecretaris echter het inreisverbod aan het vroeger afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten en waarvan de niet-uitvoering precies het motief vormt om een inreisverbod op te leggen.

Dit gaat in tegen de duidelijke tekst van de wet die gewag maakt van enerzijds een niet uitgevoerde beslissing tot verwijdering en anderzijds van de beslissing tot verwijdering die gepaard kan gaan met een inreisverbod.

Door aldus te handelen miskent de gemachtigde van de Staatssecretaris de wet en in het bijzonder art. 74/11 van de Vreemdelingenwet.

Derde onderdeel van het middel:

Krachtens artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval en kan de minister of zijn gemachtigde zich zelfs onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen en omwille van humanitaire redenen.

Uit geen enkel element van de motivering van de tweede bestreden beslissing kan worden afgeleid waarom het in casu nodig is om aan verzoekster een inreisverbod op te leggen met een duur van drie jaar, zijnde de wettelijk voorziene maximumtermijn.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat in casu de gemachtigde van de Staatssecretaris de verplichting had een inreisverbod op te leggen, volgt uit geen enkele wettelijke bepaling de verplichting om de duur van dit inreisverbod te bepalen op het maximum van drie jaar.

Waar bij het bepalen van de concrete duur van een opgelegd inreisverbod de gemachtigde van de Staatssecretaris een discretionaire bevoegdheid heeft (binnen de door de wet vastgestelde maximumgrenzen), dient in de bestreden beslissing dan ook te worden gemotiveerd waarom voor een inreisverbod van die bepaalde duur werd geopteerd, zeker wanneer het wettelijk maximum wordt opgelegd.

Evenmin motiveert de gemachtigde van de Staatssecretaris waarom er inzake verzoekster geen humanitaire redenen worden aangenomen die het niet-opleggen van een inreisverbod zouden verantwoorden.

Verzoekster wijst erop dat de tweede bestreden beslissing werd genomen in het kader van haar aanvraag tot verblijfsmachtiging met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en waarbij zij meerdere elementen van humanitaire aard heeft aangehaald.

Uit geen enkel element van de tweede bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een afweging heeft gemaakt tussen het opgelegde inreisverbod voor 3 jaar enerzijds

en de concrete situatie van verzoekster anderzijds, zodat eveneens het evenredigheidsbeginsel in deze geschonden is.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd.”

2.2.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij:

“Zij betoogt dat zij geen bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen op 17 december 2013 en verwijt de verwerende partij niet gemotiveerd te hebben omtrent de maximumtermijn.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de vordering, ingesteld tegen de bijlage 13sexies, onontvankelijk is daar verzoeker geen samenhang heeft aangetoond tussen de bestreden beslissingen. Louter ten overvloede dient te worden opgemerkt dat er zich in de bijlage 13 sexies een materiële misslag bevindt, daar waar verwezen wordt naar een bevel om het grondgebied te verlaten van 17 december 2013, in plaats van 17 december 2012. In ieder geval is die misslag niet van die aard het inreisverbod te vernietigen. Bovendien kan nog worden opgemerkt dat verzoekster niet aantoot omtrent welke elementen er dan bijkomend gemotiveerd moest worden.

Het tweede middel is niet ernstig.”

2.2.3. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

(...)”.

Een bevel om het grondgebied te verlaten is een “*beslissing tot verwijdering*” in de zin van artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet stelt uitdrukkelijk dat een beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod. Daarenboven preciseert artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet waarvan *in casu* toepassing wordt gemaakt dat een inreisverbod wordt opgelegd “*indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd*”. Bijgevolg blijkt duidelijk dat in elk geval minstens twee verschillende beslissingen tot verwijdering dienen voor te liggen wanneer een inreisverbod wordt opgelegd in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Met name is er in dit geval enerzijds de beslissing tot verwijdering die “*gepaard gaat met*” het kwestieuze inreisverbod en is anderzijds in dat geval ook voorgeschreven dat een “*vroegere beslissing tot verwijdering*” niet werd uitgevoerd.

Het opleggen van een inreisverbod als begeleidende maatregel bij een beslissing tot verwijdering in toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet veronderstelt dan ook noodzakelijkerwijze dat er een “*vroegere beslissing tot verwijdering*” werd genomen én dat de betrokkene aan deze vroegere beslissing geen gevolg gaf. Anders gezegd, moet de beslissing tot verwijdering die met het betrokken inreisverbod gepaard gaat in dit specifieke toepassingsgeval steeds van latere datum zijn dan de beslissing tot verwijdering die voorheen werd getroffen en waarvan wordt vastgesteld dat de betrokken vreemdeling er geen gevolg aan gaf. De gehanteerde bewoordingen “*de beslissing*” en “*een vroegere beslissing*” laten dan ook niet toe dat een inreisverbod wordt getroffen op grond van artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet dat “*gepaard gaat met*” een enige en vroegere beslissing tot verwijdering waaraan geen gevolg werd gegeven.

Doordat in voorliggend geval slechts één beslissing tot verwijdering voorligt, met name de beslissing van 17 december 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten waaraan de verzoekende partij geen gevolg gaf, dient te worden vastgesteld dat het bestreden inreisverbod niet gepaard gaat met

een – latere – beslissing tot verwijdering zoals nochtans door artikel 74/11, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet is voorgeschreven.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet is derhalve aangetoond. De verzoekende partij heeft een gegrond middel met betrekking tot de tweede bestreden beslissing aangevoerd.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 december 2013 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in de mate dat deze zijn gericht tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. RYCKASEYS